

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

Ridván 2000

Til verdens bahá'íer

Inderlig elskede venner!

Vi bøyer hodet i takknemlighet mot Hærskarenes Herre med hjertet fylt av glede når vi ser hvilken vidunderlig forskjell fire år har gjort etter iverksettelsen av den globale planen som ble avsluttet nå ved festen glans. Så tydelig var fremgangen som ble oppnådd i løpet av denne perioden, at vårt verdenssamfunn nådde høyder hvorfra man klart kan skjelve nye lyse utsikter for dets fremtidige bedrifter.

Den kvantitative forskjellen var i hovedsak resultatet av en mer kritisk kvalitativ forskjell. Bahá'í-samfunnets kultur gjennomgikk en forandring. Hos de tre deltagende parter i planen — individet, institusjonene og lokalsamfunnet — er denne forandringen merkbar i deres økede dyktighet, i deres metodiske funksjonsmåte og i dybden av den derav følgende tillit. Dette skyldes at vennene mer vedholdende var opptatt av å utdype sine kunnskaper om den guddommelige lære og lærte mye — og det mer systematisk enn før — om hvordan den kan brukes til å fremme Saken, til å bestyre deres individuelle og kollektive aktiviteter og til å arbeide sammen med deres naboer. Kort sagt, de begynte å lære på en måte som munnet ut i målrettet handling. Den viktigste drivkraften bak denne forandringen var systemet med opplæringsinstitutter, som svært raskt ble opprettet rundt om i verden — en prestasjon som på utvidelsens og befestelsens område berettiget fremstår som den største enkeltstående gave gitt oss i arv av Fireårsplanen.

Enkelt personer har økt sin evne til å undervise i troen, slik det fremgår av tyngden i deres fremstøt. Åndelige råd, nevnder og komitéer har forbedret sin evne til å rettlede vennenes bestrebelser. Det er innført nye tanke- og handlingsmønstre som har påvirket lokalsamfunnets kollektive adferd. I alle slike henseender har systemet med opplæringsinstitutter vist at det er uunnværlig som en motor i prosessen med inntreden i skarer. Ved å utvide sitt virkefelt gjennom lokale studiesirkler har mange institutter skaffet seg større evne til å dekke store områder med sine programmer. Mongolia har for eksempel igangsatt 106 studiesirkler og som et resultat registrert en betydelig økning i antall nye troende. Parallelt med begivenheter av disse slag viet medlemmene av vårt verdensomspennende samfunn mer oppmerksomhet til å gjøre bruk av bønnens kraft, til å meditere over det hellige Ord og til å høste de åndelige fordeler av å delta i åndelige sammenkomster. Det er grunnet virksomheten i disse elementene av en intensivt individuell og kollektiv forvandling at samfunnets størrelse er i vekst. Selv om tallet på nye troende så langt bare så vidt har passert de senere års antall, er det uhyre tilfredsstillende å se at denne økningen nå har en vid geografisk spredning, omfatter stadig større deler av samfunnet og lykkes i å integrere de nyerklærte i Sakens liv.

Så velgjørende og lovende en tilstand for troen skyldes i stor grad, som ikke er til å måle, rådgiverinstitusjonens veiledende innflytelse, samarbeidsrolle og praktiske arbeidsinnsats, som ble utvidet med hensyn til dannelsen og driften av instituttene — en utvidelse som gjenspeilte den betimelige ansporingen fra et handlekraftig og alltid årvåkent Internasjonalt Undervisningscenter.

Fireårsplanens sentrale tema — å fremme prosessen med inntreden i skarer — avfødte en høy grad av integrering av tanke og handling. Det fokuserte oppmerksomheten på et viktig trinn i bahá'í-samfunnets utvikling som må nås i løpet av formingstiden. Før inntreden i skarer opprettholdes i større utstrekning, vil forholdene nemlig ikke være modne for masseomvendelse, det gjennombruddet som er lovet av Shoghi Effendi i hans skrifter.

Planens tematiske fokus medførte konsekvenser for bahá'í-aktiviteter av alle slag. Det krevde en klar forståelse, som muliggjorde systematisk og strategisk planlegging som en forutsetning for individuell og kollektiv handling. Samfunnets medlemmer kom gradvis til å forstå hvordan systematisering ville underlette vekst- og utviklingsprosessene. Denne bevissthetshøyningen var et stort steg som førte til en oppgradering av undervisningsaktivitetene og til en endring i samfunnets kultur.

Temaets integrerende aspekter var klart synlige i innsatsen for å planlegge, for å bygge opp institusjonenes kapasitet og for å utvikle menneskelige ressurser. Trådene som knytter alle disse faktorene sammen, kan man følge fra planens begynnelse og helt til slutten. Begynnelsen ble markert av konferansen for de kontinentale rådgivernevndene i Det Hellige Land i desember 1995. Der tok rådgiverne for seg hovedlinjene i planen. Dette ble etterfulgt av deres rådslagninger med nasjonale åndelige råd i planlegningssesjoner som senere beveget seg over til det regionale plan, med deltagelse av hjelperådsmedlemmer, lokale åndelige råd og komitéer. Dermed deltok elementer av bahá'í-administrasjonen i planlegningsprosessen på alle nivåer og strakte seg forbi dette stadiet til gjennomføringsfasen, der det var nødvendig å gi institusjonene kapasitet til å håndtere inntreden i skarer. I denne henseende ble det gjennomført to tiltak. Det ene var å opprette opplæringsinstitutter. Det andre bestod i den formelle opprettelsen og brede innføringen av regionale bahá'í-råd som et innslag i administrasjonen mellom det lokale og nasjonale nivå for å styrke administrasjonskapasiteten i visse samfunn der denne utviklingen var påkrevet fordi de nasjonale åndelige råd stod overfor stadig mer kompliserte saker. Av tilsvarende betydning for samordningen av grunntrekkene i prosessen var de strategier som ble definert for arbeidet innenfor sosial og økonomisk utvikling, som er en av befestelsens kritiske komponenter, og i forhold vedrørende omverdenen, som er en svært viktig faktor i å sette troen i stand til å hanskes med følgene av at den trer ut av ukjenthetens mørke. Den samlede effekten gav strålende resultater, men å nevne dem enkeltvis ville gå langt utover rammen av disse sidene. Vi kjenner oss likevel beveget til å anføre visse høydepunkter som illustrerer omfanget av det planen har oppnådd.

I Det Hellige Land skred arbeidet på terrassene og bygningene på Buen frem i jevn fart i full forvisning om at den kunngjorte fristen for å fullføre dem ved utgangen av dette gregorianske år ville bli overholdt. Enn videre er den klar til å tas i bruk ved denne ridván, den bygningen vi nevnte i vårt forrige ridván-budskap i forbindelse med utvidelsen av pilgrimsgruppens størrelse. I samme forbindelse kan nevnes at byggeplanene er godkjent for det sterkt tiltrengte anlegget som skal oppføres i Bahjí for å huse pilegrimer og andre besøkende, bahá'ier som ikke-bahá'ier. Oversettelsen av tekstene til det forventede nye bindet av Bahá'u'lláhs skrifter er fullført, og forberedelsene til utgivelsen er i gang.

Store skritt innen utvidelse og befestelse ble helt tydelig tatt på andre måter enn allerede nevnt, nemlig innenfor pionervirksomhet, forkynnelse, utgivelse av litteratur, bruk av kunst, dannelsen av åndelige råd og fremgang for bahá'í studieforbund. Rundt 3300 troende bosatte seg for lengre eller kortere tid som internasjonale pionerer. At mange tradisjonelle mottagerland selv hadde sendt pionerer til utlandet, var et ytterligere tegn på modningen av nasjonale samfunn. Tro mot det mandat som var rettet til medlemmene av deres samfunn, utmerket Canada og De Forente Stater seg i tallet på pionerer som forlot sitt hjemland, og i det langt høyere tallet på reisende undervisere, hvor ungdommen var betydelig representert. Særlig bemerkelsesverdig var også den oppmuntrende responsen fra troende av afrikansk avstamning i De Forente Stater på appellen om at bahá'í-undervisere skulle dra til Afrika.

Forkynnelsen av Saken var forbundet med et mangfold av handling, deriblant arrangementsstøtte til et vidt spekter av begivenheter — årsdager, minnefester, diskusjonsgrupper, utstillinger og lignende — som gjorde det mulig for et stort antall personer å bli kjent med troens lære. Gudshusene var magnetiske sentre for besøkende som trådte inn gjennom deres dører i økende antall, særlig i India, der rundt fem millioner ble mottatt i løpet av forrige år. I tillegg til slike aktiviteter kom de flerfoldige måtene media ble brukt på for å

formidle bahá'í-budskapet. I De Forente Stater kom det rundt 60000 henvendelser som reaksjon på en mediekampanje utformet av den nasjonale undervisningskomitéen. I verden som helhet ble kunnskap om troen spredt ved at sympatiske artikler om troen ubedt kom på trykk oftere enn før. En lignende bredere eksponering kom ved at radio- og fjernsynsstasjoner var beredt til å gi plass for regulære bahá'í-program. Dette var tilfelle i slike land som Den Demokratiske Republik Kongo og Liberia. Slike lykkelige foreteelser ble kronet ved at internasjonale medieselskap på selvstendig grunnlag valgte å bruke Bábs gravmæle og terrassene som sted for fjernsynsoverføringen av Det Hellige Lands innslag i det verdensomspennende medieprogrammet som feiret overgangen til år 2000.

Bruk av kunst ble et viktig innslag i verdenssamfunnets forkynnelse, undervisning, fordypning og åndelige aktiviteter. Kunsten tiltrakk unge mennesker, som anvendte den i sine undervisnings- og fordypningsaktiviteter, hovedsakelig gjennom de tallrike drama- og danseverksteder som var aktive i mange deler av verden. Men kunstens dynamikk gikk langt videre enn sang og dans til å omfatte en rekke fantasirike aktiviteter som befestet folk i Saken. Der folkekunst ble tatt i bruk, særlig i Afrika, ble undervisningsarbeidet i høy grad forbedret. For eksempel lanserte både Ghana og Liberia et «Enhetslys»-prosjekt for å fremme bruken av kunst i undervisningen. I India hadde «Gruppen for felles harmoni» et lignende siktemål.

Oversettelse og utgivelse av bahá'í-litteratur, særlig i Afrika og Asia, ble gitt et puff fremover, for det meste etter tilskyndelse fra rådgiverne og med støtte fra det kontinentale fond. Videre utkom Kitáb-i-Aqdas i en fullstendig arabisk utgave og på andre språk.

Skjønt innskrenkningen i dannelsen av lokale åndelige råd til første dag i ridván, virksom fra 1997, avstedkom den forventede nedgang i tallet på disse institusjoner, så var fallet ikke drastisk. Antallet har siden holdt seg, og en sunn befestelsesprosess er i gang. Det ble reist åtte nye søyler for Det Universelle Rettferdighetens Hus, og dermed vokste det totale antall nasjonale åndelige råd til 181.

Det har vært særlig tilfredsstillende at det i løpet av disse fire årene skjedde en økning i akademisk bahá'í-aktivitet, som holdt stø kurs forover i den svært viktige oppgaven med å styrke den intellektuelle grunnvullen for troens arbeid. To uvurderlige resultater var den imponerende berikelsen av bahá'í-litteratur og utarbeidelsen av et antall avhandlinger som undersøker ulike samtidsproblemer i lys av bahá'í-prinsipper. Nettverket av bahá'í studieforbund, som i år feirer sitt tjuetjueårsjubileum, ønsket fem nye tilsluttede avdelinger velkommen i løpet av planen. Det mangfold og den kreativitet som dette tjenestefeltet tiltrekker seg, gjenspeiler seg i at Papua Ny-Guinea holdt sin første konferanse for bahá'í-studier, og i det japanske forbundets banebrytende fokus på den åndelige opprinnelsen av tradisjonell japansk lærdom.

På området sosial og økonomisk utvikling var fremgangen avgjort kvalitativ, skjønt tallene som viser en økning av prosjekter, også var imponerende. De årlig rapporterte aktivitetene vokste fra rundt 1350 ved planens begynnelse til mer enn 1800 mot slutten. Bevegelsen mot en mer systematisk tilnærming forble det fremherskende kjennetegn ved arbeidet i løpet av denne perioden. For å fremme rådslagning og handling knyttet til prinsippene om sosial og økonomisk utvikling arrangerte Verdenssenterets Kontor for Sosial og Økonomisk Utvikling 13 regionsseminarer der anslagsvis 700 representanter fra 60 land deltok. Dette kontoret ivaretok også utviklingen av pilotprosjekter og materialer egnet ved igangsetting av organiserte kampanjer for å fremme dyktiggjøring og lese- og skriveferdighet blant ungdom, opplæring av helsepersonell for lokalsamfunnet, kvinneutvikling og undervisning i etikk. Et eksempel var det programmet i Guyana som gav opplæring til mer enn 1500 alfabetiseringstilretteleggere. Et annet var fullføringen i Malaysia av åtte moduler for kvinneutvikling, som dannet grunnlaget for opplæringsseksjoner holdt i Afrika, Asia og Latin-Amerika. En plan for å integrere bahá'í-radiostasjoner i opplæringsinstituttens arbeid ble igangsatt i Guaymi-regionen i Panama. Siden institutter har potensialet til å gi opplæring i sosial og økonomisk utvikling, berørte en bevegelse i denne retningen et dusin institutter som

nå eksperimenterer med slik innsats på områder som innbefatter alfabetisering, opplæring av helsepersonell for lokalsamfunnet og yrkesopplæring. En rekke bahá'í-støttede og bahá'í-inspirerte organer har viet sine krefter til prosjekter, lik det som innebar samarbeid med Verdens Helseorganisasjon i kampen mot elveblindhet i Kamerun, der over 30000 personer har fått den nødvendige medisin gjennom dette bahá'í-prosjektet. Et annet eksempel er det private universitetet i Etiopia, Enhetsfakultetet, der studentmassen har økt til 8000. Enda et er Landegg-akademiet i Sveits, som under utvidelsen og befestelsen av sitt akademiske program gav høyst velkommen bistand i det pågående forsøket på å finne på et botemiddel for de grufulle sosiale følgene av konflikten på Balkan. Nok et tilfelle er Núr-universitetet i Bolivia, som i et samarbeidsprosjekt med Ecuador tilbød opplæring til mer enn 1000 skolelærere i sitt program for moralsk lederskap. På dette området for sosial og økonomisk utvikling var slike tegn på kapasitetsoppbygging til stort gagn for planens siktemål.

Til de nasjonale åndelige råd ble det i 1994 formidlet en strategi for anliggender vedrørende omverdenen. Ledet av denne økte samfunnets kapasitet likeledes i et forbløffende tempo på områdene for diplomatisk og offentlig informasjon og plasserte bahá'í-samfunnet i et dynamisk forhold til De Forente Nasjoner, regjeringer, ikke-statlige organisasjoner og media. Strategien fokuserte aktivitetene på det internasjonale og nasjonale plan på to nøkkelmål: å påvirke prosessene i retning av fred i verden og å forsvare troen. Ved tiltakene som ble truffet til forsvar for våre kjære trosfeller i Iran, vant Det Internasjonale Bahá'í-samfunn et nytt mål av respekt og støtte som skapte muligheter til å arbeide for andre målsetninger innenfor strategien. For å hankses med utfordringen som den kinkige situasjonen i Iran utgjør, utviklet våre institusjoner og organer for saker vedrørende omverdenen nye fremgangsmåter for å aktivisere de virkemidler som regjeringer og De Forente Nasjoner rår over. Saken med forfølgelsene i Iran tiltrakk seg oppmerksomhet hos planetens høyeste myndigheter. Nyheten om at en iransk domstol igjen hadde bekreftet dødsdommen over to av vennene og idømt en tredje en lignende straff, fremkalte faktisk en skarp reaksjon fra presidenten i De Forente Stater, som utstedte en klar advarsel til Iran. Som følge av at verdens ledere og De Forente Nasjoner grep inn, ble det så godt som slutt på henrettelsene av iranske bahá'ier, og det skjedde en drastisk nedgang i tallet på dem som ble dømt til lange fengselsopphold.

Skjønt vi har hilst inngripen av denne art velkommen, hyller vi den selvoppofrende innstillingen, tapperheten og den ukuelige troen hos våre brødre og søstre i Iran som har gitt kraft til slike bestrebelser. Disse åpenbare sjelsegenskapene forbløffer deres landsmenn med hensyn til hvor utholdende de motstår angrepene som så ondskapsfullt og ubønnhørlig er blitt satt i gang mot dem. Hvordan kan man ellers forklare at så få har maktet å motstå så mange i så lang tid? Hvordan kunne de ellers ha vakt verdens aktive bekymring når tilmed en eneste av dem trues med døden? Irans tragedie er at angriperne så langt ikke har sett at de guddommelige prinsippene som disse forfulgte har ofret sine eiendeler og tilmed livet for, inneholder nettopp de løsninger som ville tilfredsstillende befolkningens lengsler i misnøyens stund. Men det kan overhodet ikke herske noen tvil om at det systematiske tyranni som våre iranske venner så grusomt er blitt utsatt for, til sist vil vike for den allmektige kraft som styrer begivenhetenes gåtefulle gang frem mot deres visse skjebne i all dens forjettede herlighet.

Med hensyn til det andre siktemålet i strategien for anliggender vedrørende omverdenen ble aktivitetene styrt av fire temaer: menneskerettigheter, kvinners stilling, global velferd og moralsk utvikling. Våre opptegnelser viser et veldig steg fremover i arbeidet med menneskerettigheter og kvinners stilling. Med hensyn til førstnevnte gjennomførte FN-kontoret et kreativt opplæringsprogram om menneskerettigheter som så langt har tjent som et middel til å bygge opp evnen til diplomatisk arbeid hos ikke mindre enn 99 nasjonale åndelige råd. Angående kvinners stilling viser eksistensen av 52 nasjonale kontorer for kvinners utvikling, bidragene fra tallrike bahá'í-kvinner og -menn til konferanser og verksteder på alle plan, utvelgelsen av bahá'í-representanter til svært viktige stillinger i nøkkelkomitéer for

ikke-statlige organisasjoner, blant dem den som yter tjenester til FNs utviklingsfond for kvinner, hvordan Bahá'u'lláhs tilhengere flittig fremmer hans prinsipp om likestilling av kvinner og menn.

På samme tid sprer en rekke initiativer informasjon om bahá'í-troen til ulike grupper innen offentligheten. Disse innbefatter slike nyskapende tiltak som: etableringen av nettstedet «The Bahá'í World», som allerede får gjennomsnittlig 25000 besøk i måneden; utstedelsen av en erklæring kalt «Hvem skriver fremtiden?», som hjelper vennene overalt til å snakke om aktuelle spørsmål; utsendelsen (fra november i fjor) på verdensveven av «Payam-e-Doost», det persisk-språklige radioprogrammet som kringkastes en time pr. uke i de sentrale bystrøk av Washington, D. C. — et program som er tilgjengelig til enhver tid over hele verden på internett; og gjennomføringen av et høyst originalt fjernsynsprogram der moralske prinsipper anvendes på hverdagsproblemer, som har høstet varmt bifall fra statlige myndigheter i Albania, Bosnia-Herzegovina, Bulgaria, Kroatia, Ungarn, Romania, Slovenia og den tidligere jugoslaviske Republikken Makedonia.

Et fenomen som har vokst i styrke mot slutten av århundret, er at verdens folk har reist seg for å gi uttrykk for sine forhåpninger gjennom det som er blitt kjent som «sivilsamfunnets organisasjoner». Det må være en kilde til stor tilfredsstillelse for bahá'ier alle vegne at Det Internasjonale Bahá'í-samfunn, som ikke-statlig organisasjon og representant for et tverrsnitt av menneskeheten, har vunnet slik tillit som enhetsskapende aktør i viktige diskusjoner som former menneskehetens fremtid. Vår hovedrepresentant ved De Forente Nasjoner ble utpekt til å dele formannsvervet i en komité av ikke-statlige organisasjoner, en stilling som gir Det Internasjonale Bahá'í-samfunn en ledende rolle i organiseringen av Millenniumsforumet. Denne forsamlingen, som er sammenkalt av FNs generalsekretær Kofi Annan og tidfestet til mai, vil gi sivilsamfunnets organisasjoner en anledning til å utforme synspunkter og anbefalinger vedrørende globale spørsmål som vil bli tatt opp ved det påfølgende millenniumstoppmøtet i september i år, der stats- og regjeringsoverhoder vil delta.

At menneskeheten er blitt våken for de åndelige dimensjoner i de forandringer som skjer i verden, er av spesiell betydning for bahá'ier. Dialogen mellom trossamfunn er blitt intensivert, og i løpet av Fireårsplanen ble troen i stigende grad trukket inn som en anerkjent deltager. Religionenes Verdensparlament ble arrangert i Cape Town sist desember og samlet rundt 6000 deltagere, blant dem en sterk bahá'í-delegasjon. Bahá'ier gjorde tjeneste i det sørafrikanske styret så vel som i det internasjonale styret som planla begivenheten. For bahá'ier var anledningen av interesse særlig fordi Bahá'u'lláhs navn for første gang var blitt nevnt i en offentlig forsamling i Vesten da dette parlamentet ble holdt i Chicago i 1893. To interreligiøse begivenheter arrangert i Jordan sist november inkluderte bahá'ier som inviterte deltagere: en konferanse om konflikt og religion i Midtøsten og årsmøtet for Verdenskonferansen om Religion og Fred. Bahá'í-representanter deltok på sammenkomster i Vatikanet og New Delhi arrangert av den romersk-katolske kirke, og ved sistnevnte var rådgiver Zena Sorabjee en av religionsrepresentantene som talte til forsamlingen, i nærvær av pave Johannes Paulus II. I Storbritannia ble troen plassert på den offentlige arena da bahá'í-representanter sluttet seg til medlemmer av åtte andre store religioner ved en interreligiøs feiring av det nye årtusen i Royal Gallery i Westminster Palace, der det i nærvær av kongehuset, statsministeren, erkebiskopen av Canterbury og andre fremstående personer ble nevnt at «ni store religioner i Storbritannia» var samlet. I Tyskland ble bahá'ier for første gang tatt med i en dialog mellom trossamfunn. Dette var en holdningsendring til det motsatte hos kristne samfunn som hadde unngått kontakt med troen på grunn av en bok skrevet av en paktbryter og utgitt av et luthersk forlag i 1981. Botemidlet ble besørget av en 600-siders vitenskapelig gjendrivelse skrevet av tre bahá'ier og utgitt i 1995 av et ledende ikke-bahá'í firma, noe som utgjorde en slående seier for det tyske bahá'í-samfunn. En oversettelse til engelsk ble utgitt i det siste året av planen. Dialogen mellom trossamfunn antok en uvanlig form ved Lambeth-slottet i 1998 da representanter for Verdensbanken og ni store religioner

holdt et møte som førte til dannelsen av Utviklingsdialogen for Verdensreligioner. Dialogens annonserte siktemål er å forsøke å bygge bro mellom trossamfunnene og Verdensbanken for å sette dem i stand til å arbeide sammen på en mer effektiv måte for å råde bot på fattigdommen i verden. At interreligiøse sammenkomster holdes så hyppig og favner så vidt, utgjør et nytt fenomen i forholdet mellom religionene. Det er åpenbart at de ulike religiøse samfunn bestreber seg på å oppnå den vennlighetens og kameratskapets ånd seg imellom som Bahá'u'lláh tilskyndet sine tilhengere å vise overfor tilhengerne av andre religioner.

Bahá'í-samfunnets konsentrerte innsats i disse fire årene ble gjort på en tid da samfunnet forøvrig kjempet med en strøm av motstridende interesser. I dette korte, men intenst dynamiske tidsrommet fant det sted en ubønnhørlig akselerasjon i kreftene som var virksomme i bahá'í-samfunnet og i verden. I deres kjølvann så man mer iøynefallende enn før åpenbart de sosiale fenomener som Shoghi Effendi hadde hentydet til. For mer enn seks tiår siden hadde han gjort oppmerksom på de «samtidige prosesser preget av vekst og tilbakegang, sammenføring og oppløsning, orden og kaos, med sine fortløpende og gjensidige innvirkninger på hverandre». Disse tvillingprosessene fortsatte ikke atskilt fra de prosessene som er særegne for bahá'í-samfunnet, men forløp til tider slik at de, som allerede vist, innbød til direkte engasjement fra troens side. De syntes å forløpe på motsatte sider av samme tidskorridor. På den ene siden raste det krig på rundt 40 steder, anstiftet av religionskonflikter, politiske konflikter, rasekonflikter eller stammekonflikter. Plutselig, totalt sammenbrudd i den sivile orden lammet en rekke land. Terrorisme som politisk våpen spredte seg som en farsott. En kraftig økning i internasjonale kriminelle nettverk skapte frykt og uro. Men på motsatt side ble det gjort oppriktige forsøk på å gjennomføre og utbygge metodene for kollektiv sikkerhet, noe som bragte tanken hen på en av Bahá'u'lláhs forordninger for å bevare freden. Det ble reist krav om å opprette en internasjonal straffedomstol — nok en handling i samsvar med bahá'íenes forventninger. For å samle oppmerksomheten om det tvingende behovet for et fullgodt system for håndtering av globale anliggender er det planlagt at verdens ledere skal komme sammen til et millenniumstoppmøte. Nye kommunikasjonsmetoder har åpnet for at alle kan kommunisere med hvem som helst på kloden. Den økonomiske oppløsningen i Asia truet med å gjøre verdensøkonomien ustabil, men den gav støtet til anstrengelser både for å rette opp den umiddelbare situasjonen og for å bibringe internasjonal handel og internasjonalt finansvesen sansen for hva som er rett og rimelig. Dette er bare noen få eksempler på de to motsatte, men interaktive tendensene som er virksomme i tiden og bekrefter Shoghi Effendis inspirerte oppsummering av kreftene i Guds større plan som har «menneskeslektens enhet og fred som sitt endelige mål».

Ved utgangen av disse fire begivenhetsrike årene er vi kommet til et skjebnetungt sammenfall av avslutninger og begynnelser målt i gregoriansk tid og bahá'í-æra. I det ene tilfelle innebærer dette sammenfallet at det tjuende århundre føres til ende, og i det annet åpner det et nytt stadium i utfoldelsen av formingstiden. Perspektivet fra disse to tidsrommene får oss til å reflektere over en visjon av verdensformende tendenser som har falt sammen i tid, og til å gjøre det i sammenheng med den innsikten som så slående ble fremsatt av Shoghi Effendi da Buen unnfanget av ham ble påbegynt. I løpet av planen antok denne visjonen en strålende klarhet etter hvert som byggeprosjektene på Karmelfjellet skred frem, etter hvert som verdens ledere tok modige steg hen mot å utforme strukturene for en global politisk fred, og etter hvert som lokale og nasjonale bahá'í-institusjoner beveget seg til nye nivåer i sin utvikling. Vi bærer med oss et hellig og varig minne fra det tjuende århundre som setter våre krefter i sving likesom det bestemmer veien for oss. Minnet gjelder hin fruktbare stund i menneskehetens historie da Midtpunktet for Bahá'u'lláhs Pakt, i løpet av en funksjonstid uten sidestykke, utformet strukturen for en ny verdensordning, og da troens Beskytter deretter, i noen av mest destruktive år, viet sine ytterste krefter til å reise byggverkene i et administrasjonssystem som ved århundrets utgang står for verdens blick i sin essensielle forms helhet. Vi kommer således til en bro mellom tidsepoker. De evner som ble utviklet gjennom et århundre av kamp og offer av en håndfull personer beruset av kjærlighet til

Bahá'u'lláh, må nå anvendes på de uunngåelige oppgaver som gjenstår i formingstiden, hvis mange epoker med vedvarende arbeidsinnsats vil føre til gullalderen i vår tro, da Den Største Fred vil omslutte jorden.

Denne ridván begynner vi med en tolv månedersplan. Selv om den er kort, må og vil den være nok for å gjennomføre visse oppgaver av stor viktighet og for å berede grunnen for det neste tjuetårsfremstøtet i Mesterens Guddommelige Plan. Det som ble så omhyggelig påbegynt for fire år siden — den systematiske tilegnelsen av kunnskap, egenskaper og tjenesteferdigheter — må forøkes. Overalt der nasjonale og regionale institutter finnes, må de aktivere til fulle de programmer og systemer de har innført. Nye institutter må dannes der slike behov er påvist. Det må tas større skritt for å systematisere undervisningsarbeidet som gjøres etter initiativ fra enkeltpersoner og som tiltak fra institusjoner. Det er dels med dette for øye at rådgiverne og de nasjonale råd i flere områder på hvert kontinent har opprettet «vekstområde-programmer». Resultatene vil gi et fond av erfaring til nytte for fremtidige planer. Den enkelte, institusjonene og lokalsamfunnene oppfordres innstendig til å fokusere oppmerksomheten på disse svært viktige oppgavene for å være fullt forberedt på det femårige foretagende som vil begynne ved ridván 2001 — et foretagende som vil føre bahá'í-verdenen til neste fase i å fremme prosessen med inntreden i skarer.

Men utover det å vie disse oppgavene oppmerksomhet, er det en presserende utfordring som må møtes: Våre barn har behov for åndelig næring og for å integreres i Sakens liv. Man bør ikke la dem drive i en verden som er så full av moralske farer. Under de nåværende samfunnsforhold står barn overfor en grusom skjebne. Millioner på millioner i land etter land bringes ut av lage i sosial forstand. Barn finner at de fremmedgjøres av foreldre og andre voksne enten de lever under rike eller fattige forhold. Denne fremmedgjøringen har sine røtter i en selvishet født av materialismen som danner kjernen i den gudløshet som griper folk om hjertet alle vegne. At samfunnsforholdene for barn i vår tid er ute av lage, er et sikkert tegn på et samfunn i forfall. Denne tilstanden er imidlertid ikke begrenset til noen rase, klasse, nasjon eller økonomisk omstendighet — den skjærer rett gjennom dem alle. Det bedrøver våre hjerter å innse at i så mange deler av verden blir barn brukt som soldater, utnyttet som arbeidskraft, solgt ut i regulært slaveri, tvunget til prostitusjon, brukt i pornografi, forlatt av foreldre som setter sine egne begjær i sentrum, og gjort til offer på andre måter som er altfor tallrike til å nevnes. Mange slike grusomheter er det foreldrene selv som utsetter sine egne barn for. Den åndelige og psykologiske skaden trosser enhver beregning. Vårt samfunn verden over kan ikke unndra seg konsekvensene av disse tilstandene. Denne erkjennelsen bør anspore oss alle til uoppsettelig og vedvarende innsats i barnas og fremtidens interesse.

Selv om aktiviteter for barn har inngått i tidligere planer, har de ikke dekket hele behovet. Åndelig undervisning av barn og yngre ungdom er av største betydning for samfunnets videre fremgang. Det er derfor absolutt nødvendig å råde bot på denne mangelen. Det må være sikkert at instituttene i sine program har opplæring av undervisere for barneklasser, som kan gjøre sine tjenester tilgjengelige for lokale samfunn. Men selv om det er helt nødvendig å sørge for åndelig og akademisk undervisning for barn, så utgjør dette bare en del av det som må inngå i utviklingen av deres karakter og formingen av deres personlighet. Det er også nødvendig at enkeltpersoner og institusjonene på alle plan, hvilket vil si samfunnet som helhet, utviser en riktig holdning overfor barn og nærer en allmenn interesse for deres velferd. En slik holdning bør være fjernt fra den som tilhører en ordning i hurtig forfall.

Barn er den kosteligste skatt et samfunn kan eie, for i dem ligger fremtidens løfte og garanti. De bærer frøene til fremtidssamfunnets karakter, som i stor utstrekning formes av hva de voksne som utgjør samfunnet, gjør eller unnlater å gjøre med hensyn til barn. De er en betrodd sak som intet samfunn ustraffet kan forsømme. En altomfattende kjærlighet til barn, måten de behandles på, kvaliteten av den oppmerksomheten de vises, ånden i voksnes oppførsel overfor dem — alle disse faktorene er blant de vesentlige aspekter av den holdningen som må til. Kjærlighet krever disiplin, mot til å venne barn til påkjenninger, ikke

å føye dem i deres nykker eller overlate dem helt til seg selv. Det er nødvendig å bevare en atmosfære der barn føler at de hører til samfunnet og tar del i dets siktemål. Kjærlig, men vedholdende må de ledes til å leve opp til bahá'í-normene, til å studere Saken og undervise i den på måter som passer for deres omstendigheter.

Blant de unge i samfunnet er de som er kjent som yngre ungdom, som kan sies å falle mellom alderstrinnene 12 og 15 år. De utgjør en spesiell gruppe med spesielle behov siden de ligger litt mellom barndom og ungdom, da det skjer mange forandringer hos dem. Det må vies kreativ oppmerksomhet til å få dem med i aktivitetsprogram som vil fange deres interesse, forme deres evner til undervisning og tjeneste og bringe dem i sosial samhandling med eldre ungdom. Bruk av kunst i ulike former kan være av stor verdi i slik aktivitet.

Og nå ønsker vi å rette et par ord til foreldre, som har hovedansvaret for å oppdra sine barn. Vi appellerer til dem om å vie den åndelige oppdragelsen av deres barn stadig oppmerksomhet. Noen foreldre synes å mene at dette er samfunnets eneansvar; andre tror at for å bevare barnas uavhengige undersøkelse av sannheten bør de ikke få undervisning om troen. Atter andre føler at de ikke strekker til for å påta seg en slik oppgave. Intet av dette er riktig. Den elskede Mesteren har sagt at «det er pålagt faren og moren som plikt å bestrebe seg av all makt for å oppdra datteren og sønnen,» og han føyde til at «Skulle de forsømme denne oppgaven, vil de bli holdt ansvarlige og fortjene bebreidelse i den strenge Herres nærvær.» Uavhengig av sitt utdannelsesnivå befinner foreldre seg i en kritisk stilling når det gjelder å forme sine barns åndelige utvikling. De bør aldri undervurdere sin evne til å danne barnas moralske karakter. For de øver en uunnværlig innflytelse gjennom det hjemmemiljø de bevisst skaper ved sin kjærlighet til Gud, ved å bestrebe seg på å følge hans lover, ved sitt tjenende sinnelag overfor hans Sak, ved at de ikke er fanatiske og er kvitt de nedbrytende virkningene av baktalelse. Enhver forelder som tror på Den Velsignede Skjønnhet, har ansvar for å oppføre seg på en slik måte at dette fremkaller den spontane lydighet overfor foreldrene som læren tillegger så stor verdi. I tillegg til den innsatsen som gjøres i hjemmet, bør foreldrene selvfølgelig støtte de bahá'í-undervisningstimene som samfunnet sørger for. Man må også huske at barn lever i en verden som forteller dem om harde realiteter gjennom direkte opplevelse av de allerede beskrevne grusomhetene eller gjennom det som massemedia uunngåelig spyr ut. Mange av dem tvinges derfor til å modnes for tidlig, og blant dem finnes de som ser etter normer og disiplin som de kan styre livet etter. Mot denne dystre bakgrunnen i et dekadent samfunn bør bahá'í-barn skinne som symbolene på en bedre fremtid.

Et mylder av forventninger fyller oss ved tanken på at de kontinentale rådgiverne vil samles i Det Hellige Land i januar 2001 ved en anledning som vil feire at Det Internasjonale Undervisningssenter inntar sitt permanente sete på Guds fjell. Hjelperådsmedlemmer fra hele verden vil delta sammen med dem i noe som uten tvil vil vise seg å bli en av formingstidens historiske begivenheter. At en slik konstellasjon av bahá'í-funksjonærer kommer sammen, må ved selve sin natur lede til goder uten tall for et samfunn som atter en gang vil være like ved å avslutte én plan og gi seg i kast med en ny. Når vi tenker over hva dette innebærer, vender vi våre hjerter i takknemlighet mot de inderlig kjære Guds Saks Hender 'Alí-Akbar Furútan og 'Alí Muhammad Varqá, som ved sitt tilhold i Det Hellige Land holder høyt hevet den tjenestens fakkellike som den elskede Beskytter tente i deres hjerter.

Med denne tolv månedersplanen krysser vi en bro som vi aldri kommer tilbake til. Vi begynner denne planen i det jordiske fravær av Amatu'l-Bahá Rúhiyyih Khánúm. Hun ble hos oss så godt som til slutten av det tjuende århundre som en lysstråle som hadde skint gjennom denne uforlignelige perioden i menneskeslektens historie. I tavlene for Den Guddommelige Plan beklaget Mesteren at han var ute av stand til å reise omkring i verden for å la den guddommelige appellen lyde, og i sin store skuffelse førte han dette håpet i pennen: «Gud gi at det må lykkes dere.» Amatu'l-Bahá svarte med grenseløs kraft; hun besøkte fjerntliggende steder på jorden i de 185 land som fikk privilegiet av å motta hennes uforlignelige gaver. Hennes eksempel, som for alltid vil bevare sin glans, opplyser hjertene

hos tusener på tusener over hele kloden. Siden enhver annen gest ville være utilstrekkelig, kunne ikke vi alle vie vår beskjedne innsats i løpet av denne planen til minnet om en som betraktet undervisning som livets fremste formål og fullkomne glede?

Det Universelle Rettferdighetens Hus (sign.)